

Első lovastusaversenyem

Amikor tavaly az alagi militaryversenyen a holland lovastusacsapat szakmai vezetőjével, Bettina Hoy-jal beszélgettem, azt mondta, hogy minden lovat úgy kell lovagolni, hogy teljesíteni tudjon, azt pedig a lovas feladata kideríteni, hogy miben tud igazán jó lenni. A feladatunk mindig az, hogy érezzünk rá, mire alkalmas, figyelembe véve a vágyait és ambícióit. Nagy hatással volt rám a beszélgetés és a lovassporthoz való hozzáállása, ezért félretéve az öncélú edzéseket, próbáltuk ebben a szellemiségben kideríteni, hogy tulajdonképpen melyik az a szakág, amiben lovunk úgy tud teljesíteni, hogy közben élvezzi is, amit csinál. Ez a projekt egészen odáig vezetett, hogy beneveztünk a 2020-as év első militaryversenyére Bábolnára, ahol először volt lehetőségem versenyzői oldalról megtapasztalni, mit nyújt ez a szakág a lovasainak.

A sportban mindig azt csodáltam, amilyen hatást gyakorol az ember jellemfejlődésére. Számos olyan helyzet elé állít, ahol a másodperc töredéke alatt kell döntéseket hoznunk és reagálnunk ezek következményeire. A hétvége tükrében azt hiszem, kijelenthetem, hogy a military egy olyan szakága a lovassportnak, ahol ez fokozottan érvényesülni tud. Három napon keresztül kellett százszázalékos teljesítményt nyújtanunk három különböző feladatban, amelyek önmagukban is sokszor feladták a leckét a felkészülés során. Sokszor próbáltam sorrendet állítani, hogy melyik nap kelek majd fel úgy a versenyen, hogy ma egy kicsit könnyebb lesz, ebben a feladatban biztosabb vagyok, de a versenytársak felkészültsége és a jó teljesítmény elérésére és megtartására való törekvés nem engedte, hogy bármelyik nap egy kicsit is engedhessünk a maximalizmusból.

A lovat első alkalommal próbáltuk ki ebben a szakágban, illetve mondhatom, hogy szinte a versenysportban is. Teljesen reális elvárásokat szerettünk volna felállítani vele szemben, hiszen a felkészülés során már éreztük, hogy nem kis feladatok állnak előtte, amelyekben fizikálisan és mentálisan is felkészültnek kell lennie. A díjlovas feladatban meglepett minket egy jó százalékkal, de a tapasztalatunk az volt, hogy az első versenyre nagyon erős mezőny állt össze, így ahhoz, hogy megtartsuk az első nap során megszerzett he-

Dénes Juditot sokan ismerhetik, hiszen naponta intézi ügyeinket a Magyar Lovassport Szövetség irodájában. Most élete első lovastusaversenyéről számol be az olvasóknak. Interjúnak indult, de nem sokat kellett kérdezni, érzelmekkel teli leveléből hamar összeállt ez a cikk – nem is interjú lett. „Csak” AK versenyszámban szaladt lovával, Northstar X 116 Babilonnal, alias Babszival, de számukra ez felért akármilyen bajnoki szerepléssel. És legyen is büszke mindenki, aki ebben, vagy bármely szakágban akár a legkisebb szinten is képes helytállni. Kívánom, hogy mindenki hasonlóan szárnyaljon a boldogságtól, legyen szó csak az első lóra ülésről, első versenyéről, vagy egy bajnokságról.

Bázár György

FOTÓ: KISS ZSÓFIA

lyezéseket, gyakorlatilag nem hibázhatunk, ami félelmetes, de egyben óriási motivációt is adott.

A tereppálya bejárása során az edzői instrukciók hallatán láttam be igazán, hogy megszámlálhatatlan olyan dologra kell odafigyelnie egy militarylovasnak, ami külső szemlélőként észre sem vehető: a sötét és világos területek váltakozása, a talaj textúrájának és színének különbségei, az adott pályarészlethez igazodó iram megválasztása, az akadálytípusok stb. Alternatívát kellett felvázolnunk, hiszen a ló versenyhelyzetre adott reakciója dönt majd a kivitelezésről. Egy-egy terepfeladatra legalább két megoldási lehetőségünk volt, azt a döntést pedig, hogy a pálya lovaglása közben melyiket választom, abban a másodpercben kellett meghoznom, a ló pillanatnyi állapotát figyelembe véve, ami hatalmas mentális jelenléteket vár el a lovastól a versenyhelyzetben. Szombat reggelig számtalanszor lelovagoltam fejben a pályát, és már-már mint egy verset mondtam fel az edzőmnek, hogy melyik akadály előtt pontosan mit fogok csinálni. Amíg sétáltam a startbox felé, többször feltettem magamnak a kérdést, hogy a 400-450 m/perces iram mellett tulajdonképpen hogyan fog mindez eszembe jutni a pálya lovaglása közben?

Elindult a visszaszámlálás és kivágtáztunk életünk első tereppályájára. Nehezen tudom szavakba önteni, amit a pályalovaglás közben éreztem, de elmondhatatlanul élveztem minden szegmensét, a ló pedig az első métertől az utolsóig partner volt abban, amit kértem tőle. Végig azt éreztem, hogy szívesen csinálja, feltette a maga kérdéseit a különböző akadályoknál, amikre várta a választ tőlem. Itt éreztem igazán az edzőmunka hatását, hogy a lovon nem tudott felülkerekedni a saját félelme egy-egy akadálytól, végig ketten voltunk. Nagyon boldog voltam, amikor az utolsó akadályt is hibátlanul teljesítette, a célban pedig egy csodás csapat várt.

Izgatottan vártuk a nap végére az aktuális eredményeket, titkon reméltem, hogy az első két nap jó teljesítménye után kicsit hátra lehet majd dőlni, mert fejben is és fizikálisan is fáradtak voltunk. Az eredménylistát nézve tapasztaltuk, hogy az első tíz helyezés között nincs egy verőhibányi különb-

ség sem, így ha szeretnénk megtartani a helyezést, akkor a harmadik nap is hibátlanul kell teljesíteni. A legnehezebb feladatok közé tartozik a verseny utolsó napján is úgy felkelni, mintha az az első lenne, és újra maximális teljesítményt nyújtani a díjlovaglás és a tereppálya után egy díjug-

„Megmondtam, hogy a militarypályán találjátok meg a boldogságot”

ratópályán is. Abban, hogy ezt ne negatív hatásként éljem meg, nagyon sokat segítettek a versenytársaim. Tényleg társak voltak. Akár lóháton, akár az esti etetés közben találkoztunk össze az istállókban, csapattársaként kezeltük egymást, megosztva a tapasztalatokat érdeklődtünk a másik teljesítményéről, és akár egy jótanácsra, akár egy trágyszerűre volt épp szükség, mindig volt egy mosolygó arc, aki megoldotta a felmerülő problémát.

A díjugrató feladat teljesítése után hosszú száron sétáltam kifelé a versenypályáról. Végtelenül büszke voltam a lóra, hogy kérdés nélkül végigcsinálta ezt a három napot, a saját helyezéssel való megelégedést pedig teljesen felülmúlta, hogy mennyi élménnyel gazdagodtam és mennyi

mindent tapasztaltam. Tetszett a sokoldalúság, amit ez a szakág elvár a lótól és lovastól, jól körvonalazódnak az erősségek és a hiányosságok a különböző feladatokban, illetve nagyon jól érezhető az egyik részfeladat pozitív hatása a másik feladat kivitelezésére. Egy lovastusa-verseny számtalan kihívás elé állítja a párosokat, jó érzés percről percre félelmeket leküzdeni, de a legnagyobb öröm talán azt látni, hogy egy egyéni sportágban is milyen csapat áll minden versenyző mögött, akik rengeteget tesznek hozzá a sikerhez.

Amikor értékelem, hogy egy esemény milyen hatással volt rám, mindig az a leginkább meghatározó, hogy a hazaérkezés pillanatában milyen érzéseim vannak. A versenyt követő hétfő reggelen hiányérzetem volt... Jó volt a lovak nyerítésére ébredni, az istállósoron a hozzám hasonlóan félig még pizsamában, zabosvödörrel a kézben sétáló lovasokkal találkozni. Nagyon nehéz összegezni és szavakba önteni azt, hogy mit is adott nekem a verseny, azt gondolom, nagyon sok terület van a szakmai vonatkozásokon túl is, amire pozitív hatást gyakorolt az életemben. Már a hazavezető úton a lovastusa-versenynaptárt nézegettük, amikor eszünkbe jutott Tuska Pali bácsi mondata: „Megmondtam, hogy a militarypályán találjátok meg a boldogságot”.

Dénes Judit